

Γεώργιος Σουρής (1853-1919): σατιρικός ποιητής
Επιλεγμένα ποιήματα

Ἡ ζωγραφιά μου

Σατίριζε τὰ πάντα, ἀκόμα καὶ τὸν
ἑαυτό του ὁ Σουρής, ὅπως ἔκανε
μὲ τὸ ἀκόλουθο ποίημα:

Μπόι δυὸ πῆχες,
κόψη κακή,
γένια μὲ τρίχες
ἐδῶ κι ἐκεῖ.

Κούτελο θεῖο,
λίγο πλατύ,
τρανὸ σημεῖο
τοῦ ποιητῆ.

Δυὸ μάτια μαῦρα
χωρὶς κακία
γεμάτα λαύρα
μὰ καὶ βλακεία.

Μακρὸν ρουθούνη
πολὺ σχιστό,
κι ἓνα πηγούνη
σὰν τὸ Χριστό.

Πηγάδι στόμα,
μαλλιά χυτὰ
γεμίζεις στρῶμα
μόνο μ' αὐτά.

Μούρη ἀγρία
καὶ ζαρωμένη,
χλωμὴ καὶ κρύα
σὰν πεθαμένη.

Κανένα χρῶμα
δὲν τῆς ταιριάζει
καὶ τὴν ἀκόμα
βαφὲς ἀλλάζει.

Δόντια φαφούτη
ὄλο σχισμάδες,
ῥφος τσιφούτη
γιὰ μαστραπᾶδες.

Νὰ ἤμουν παππούς

«Ἄχ ἔλεγε ὁ Κοκός,
παππούς νὰ ἤμουν τώρα,
νὰ κάνω τὸ σοφό,
νὰ βήχω νὰ ρουφῶ
ταμπάκο ὅλη τὴν ὥρα.

Ἄσπρα νὰ ἔχω γένια,
ποτὲ νὰ μὴ διαβάζω,
σχολειὸ νὰ μὴν πηγαίνω,
στὸ σπίτι μου νὰ μένω
κι ὄλο νὰ νυστάζω.

Νὰ παίζω κάθε μέρα
μὲ κάποιο κομπολόγι,

νὰ μὴ μοῦ λένε γιὰ δουλειά,
καὶ νὰ φορῶ γυαλιά,
καὶ νᾶχω καὶ ρολόγι.
Νὰ λέω παραμύθια
ἐπάνω ἀπὸ τὸ στρῶμα,
κι ὅλοι τους στὴ μιλιὰ μου,
νὰ στέκουνε μπροστά μου
μ' ὀρθάνοιχτο τὸ στόμα.
Νὰ μοῦ φιλοῦν τὸ χέρι,
εὐχὲς πολλὲς νὰ δίνω
καὶ πάντα καθιστὸς
καὶ σ' ὅλους σεβαστὸς,
νὰ τρώγω καὶ νὰ πίνω.
Νᾶχω καὶ μιὰ μαγκούρα,
νὰ κάνω τὸν κακὸ
κι ἅμα θυμὸς μὲ πάρει
ν' ἀρχίζω στὸ στελιάρι
καὶ τὸν τρελλὸ-Κοκό».
Ἐτοῦτα κι ἄλλα λέει
μὲ γνώση παιδική,
γιατὶ ὁ Κοκὸς δὲν ξέρει
πὼς θέλουν κι ὅλοι οἱ γέροι
νὰ γίνουνε Κοκοί...

Ὁ παιγνιδιάρης

Μοῦ ἔλεγε ὁ πατέρας μου
πὼς σὰν γενῶ μεγάλος,
ὅλα μου τὰ παιγνίδια
θὰ ρίξω στὰ σκουπίδια
καὶ θᾶμαι τότε ἄλλος.
Ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω
πὼς θὲ νὰ μεγαλώσω,
μὰ καὶ παπποῦς ἂν γίνω
ποτὲς δὲν θὰ τ' ἀφήνω
κι ἂν μ' ὅλους πιά μαλώσω.
Ἐμπρός, λοιπὸν παιγνίδια,
στὰ ὅπλα! σᾶς φωνάζω...
Ἄπ' τὰ κουτιά σας βγεῖτε
καὶ στὴ γραμμὴ σταθεῖτε,
ἐγὼ σᾶς τὸ προστάζω.
Σεῖς εἶστε κι ἡ χαρὰ μου
κι ἡ μοναχὴ μου ἔγνοια.
Ἄχ! πὼς σᾶς καμαρώνω!
Μὲ σᾶς θὰ μεγαλώνω,
μὲ σᾶς θὰ βγάλω γένια.
Μὰ κι ὁ μπαμπὰς σὰν βλέπει
πὼς ἔχω καὶ μουστάκια
καὶ παίζω κι ὀλοένα,
τότε κι αὐτὸς μαζί μου
θ' ἀρχίσει παιγνιδάκια.

Τὸ παραπαῖον γῆρας

Τὰς τρίχας ἄσπρης κεφαλῆς
σκοπὸν τὰς ἔχουν προσβολῆς
κι εἶν' ἐμπαιγμὸς τῆς μοίρας
τὸ παραπαῖον γῆρας.
Ὅπου τὸ πόδι μου σταθεῖ
καὶ ὅπου περπατήσω
σιγὰ-σιγὰ μ' ἀκολουθεῖ
ὁ χάρος ἀπὸ πίσω.
Αὐτὸ τὸ ἔρημο κορμὶ
τὸ τριγυρίζουν σκύλοι
καὶ «χόρτασες κι ἐσὺ ψωμί»
μοῦ λὲν ἐχθροὶ καὶ φίλοι.
Ὡς φάσμα τρέχω τῆς νυκτὸς
μακρὰν τοῦ δρωῆτος κόσμου
καὶ ὅπου τάφος ἀνοικτὸς
μοῦ φαίνεται δικὸς μου.

Καὶ Ὅμως!

Καὶ ὅμως ἐνῶ πλέον
ἐσάπισα παλαίων
εἰς τῆς ζωῆς τὴ πάλῃ
τὸ γῆρας τὸ μισῶ
καὶ θέλω καὶ λυσσω
νὰ γίνω νέος πάλι.

Τεμπελιά

Δὲν ἔχω κέφι γιὰ δουλειά,
πάλι μὲ δέρνει τεμπελιά
καὶ κάθομαι στὸ στρῶμα...
Βρίσκω τὸ σῶμα μου βαρὺ
καὶ ὄλ' ἡ γῆ δὲ μὲ χωρεῖ
κι ὁ οὐρανὸς ἀκόμα.
Κακὰ νομίζω τὰ καλὰ
καὶ βλέπω μία στὰ χαμηλὰ
καὶ μία κοιτῶ ἐπάνω...
Σ' αὐτὸ τὸν κόσμον τὸν χαζὸ
ἄς ἡμποροῦσα νὰ μὴ ζῶ
μὰ ...δίχως νὰ πεθάνω.

Στὸν ἴσκιο μου

Βρὲ ἴσκιε μου γιατί μ' ἀκολουθεῖς;
Δὲ μ' ἀφήνεις μόνο μου νὰ τρέχω;
Βρὲ ἴσκιε μου, δὲ πᾶς νὰ μοῦ χαθεῖς,
πρέπει κι ἐσένα σύντροφο νὰ ἔχω;
Πότε στραβὸ σὲ βλέπω πότε ἴσο,
πότε μακρὸ σὰ σούβλα, πότε νᾶνο,
τὴ μιὰ πηγαίνεις μπρός, τὴν ἄλλη πίσω
σὲ ἀπαντῶ ἐδῶ, ἐκεῖ σὲ χάνω.
Χωρὶς νὰ βλέπεις, πιάνεις ὅτι πιάνω,
μὲ ὀδηγεῖς ἀλλὰ καὶ σ' ὀδηγῶ.
Καὶ τέλος πάντων κάνεις ὅτι κάνω
καὶ εἶσαι ἄλλος, δεύτερος, ἐγώ.
Βρὲ ἴσκιε μου, γιατί μ' ἀκολουθεῖς;

Βρὲ ἴσκιε μου δὲ πᾶς νὰ μοῦ χαθεῖς...
Σὲ ἀπαντῶ στὸ σπίτι καὶ στὸ δρόμο
καὶ μοῦ γεννᾷς πολλές φορές τὸν τρόμο.

Οἱ Ἴρωες

Μέσα σε βόλια κι ὀβίδων κρότους
ἔπεσαν νιάτα μὲς στὸν ἀνθό τους.
Πᾶνε λεβέντες, πᾶνε κορμιὰ
κι ἄγνωστα τὰ ἔθαψαν στὴν ἐρημιὰ.
Κανεὶς δὲ ξέρει ποῦ τὰ ἔχουν θάψει,
κανεὶς δὲ πῆγε γιὰ νὰ τὰ κλάψει,
κανεὶς δὲν ἔκαψε γι' αὐτὰ λιβάνι,
κανεὶς δὲν ἔπλεξε γι' αὐτὰ στεφάνι.
Ἀνόνημ' ἦρωες, ἄγνωστοι τάφοι,
κανέννας ὄνομα σ' αὐτοὺς δὲ γράφει,
μήτε τὸ χῶμα τοὺς φιλοῦνε χεῖλη,
σταυρὸ δὲν ἔχουνε μήτε καντῆλι.
Μόνο μιᾶς κόρης μαργαριτάρια
κυλοῦν σὲ τάφους ποῦ κάποια μέρα
θὰ γίνουν κόσμου προσκυνητάρια
καὶ φάροι Νίκης γιὰ μία μητέρα.

Ὁ Ῥωμῆος

Στὸν καφενὲ ἀπ' ἔξω σὰν μπέης ξαπλωμένος,
τοῦ ἡλίου τὶς ἀκτῖνες ἀχόρταγα ρουφῶ,
καὶ στῶν ἐφημερίδων τὰ νέα βυθισμένος,
κανέναν δὲν κοιτάζω, κανέναν δὲν ψηφῶ.
Σὲ μία καρέκλα τῶνα ποδάρι μου τεντώνω,
τὸ ἄλλο σὲ μίαν ἄλλη, κι ὀλίγο παρεκεῖ
ἀφήνω τὸ καπέλο, καὶ ἀρχινῶ μὲ τόνο
τοὺς ὑπουργοὺς νὰ βρίζω καὶ τὴν πολιτική.
Ψυχὴ μου! τί λιακάδα! τί οὐρανὸς ! τί φύσις !
ἀχνίζει ἐμπροστὰ μου ὁ καϊμακλῆς καφές,
κι ἐγὼ κατεμπνευσμένος γιὰ ὅλα φέρνω κρίσεις,
καὶ μόνος μου τὶς βρίσκω μεγάλες καὶ σοφές.
Βρίζω Ἑγγλέζους, Ρώσους, καὶ ὅποιους ἄλλους θέλω,
καὶ στρίβω τὸ μουστάκι μ' ἀγέρωχο πολὺ,
καὶ μέσα στὸ θυμὸ μου κατὰ διαόλου στέλλω
τὸν ἴδιον ἑαυτὸ μου, καὶ γίνομαι σκυλί.
Φέρνω τὸν νοῦν στὸν Διάκο καὶ εἰς τὸν Καραῖσκο,
κατενθουσιασμένος τὰ γένια μου μαδῶ,
τὸν Ἑλληνα εἰς ὅλα ἀνώτερο τὸν βρίσκω,
κι ἀπάνω στὴν καρέκλα χαρούμενος πηδῶ.
Τὴν φίλη μας Εὐρώπη μὲ πέντε φασκελώνω,
ἀπάνω στὸ τραπέζι τὸν γρόθο μου κτυπῶ...
Ἐχύθη ὁ καφές μου, τὰ ροῦχα μου λερώνω,
κι ὅσες βλαστήμιες ξέρω ἀρχίζω νὰ τὶς πῶ.
Στὸν καφετζῆ ξεσπάω... φωτιά κι ἐκεῖνος παίρνει.
Ἀμέσως ἄνω κάτω τοῦ κάνω τὸν μπουφέ,
τὸν βρίζω καὶ μὲ βρίζει, τὸν δέρνω καὶ μὲ δέρνει,
καὶ τέλος... δὲν πληρώνω δεκάρα τὸν καφέ.

Ὁ Ῥωμῆος στὸν Παράδεισο

Θεούλη μου, τί σοῦ ἔλθε νὰ μ' ἀγιάσεις;
νομίζεις πῶς θὰ μ' ἔμελλε καθόλου,
ἂν ἤθελες κι ἐμένα νὰ κολάσεις
καὶ μ' ἔστελνες παρέα τοῦ διαβόλου;
Μ' ἀρέσει ὁ Παράδεισος, ἀλήθεια,
χωρὶς δουλειὰ σκοτώνω τὸ καιρὸ
βλέπω ἀγίους γύρω μου σωρὸ,
διαβάζω συναξάρια, παραμύθια,
κι ἀκούω καὶ τραγούδια θεϊκά,
μά, ἔλα ποὺ δὲν ἔχετε συνήθεια,
νὰ λέτε κι ἓνα δυὸ πολιτικά!
Σὺ κυβερνᾷς γιὰ πάντα μὲ γαλήνη
κι ὥρα ἀπ' τὸ θρόνο σου δὲ πέφτεις...
Ἄς ἦταν δυνατὸν Θεὸς νὰ γίνει
καὶ ἄλλος σὰν ἐσένα, λίγο ψεύτης,
νὰ μοιρασθεῖ τῶν οὐρανῶν τ' ἀσκέρι,
νὰ πᾶνε καὶ μ' ἐκεῖνον οἱ μισοί,
νὰ ῥχεται αὐτός, νὰ πέφτεις σύ,
νὰ γίνεται λιγάκι νταραβέρι...
Μὰ ὅλα ἐδῶ εἶναι τακτικά,
ὁ οὐρανὸς Θεὸ ἐσένα ξέρει,
καὶ δὲ μιλοῦν πολιτικά!
Ἐδῶ ποὺ μ' ἠσυχία ὄλοι ζοῦνε,
γιὰ μένα εἶναι κόλαση μεγάλη,
πολιτικά τ' αὐτιά μου ἄς ἀκοῦνε,
κι ἄς εἶμαι καὶ στὴ κόλαση, χαλάλι!
Ἄν εἶχες εἰς τὸ νοῦ νὰ μὲ κολάσεις,
καὶ μ' ἔφερες κοντά σου γιὰ ποινή,
νὰ! κόλαση γιὰ ἔμε ἀληθινή...
Μά, φθάνει πιά, Θεέ μου, μὴ μὲ σκάσεις,
καὶ διῶξε με στὸ λέω παστρικά,
γιατὶ ἀλλιῶς στιγμὴ δὲ θὰ ἔσυχάσεις...
Μονάχος θὰ μιλῶ πολιτικά!

Ὁ Φασουλῆς φιλόσοφος

Ἐγὼ αὐτὸν τὸν Βούδδα τὸν ἐκτιμῶ πολὺ...
τί ἄνθρωπος τῶντι καὶ ποία κεφαλή!
Ἄν κι ἦτο Βασιλέως Κραταιοτάτου θρέμμα
ἐμούντζωσε τὸν θρόνον, ἐμούντζωσε τὸ στέμμα,
καὶ τὰ βουνὰ ἐπῆρε μὲ ἱερὰν μανίαν
κι ἐδίδασκε τὸν κόσμον ἀγάπην αἰωνίαν.
Κι ἐμόναζε ρεμβάζων αὐτὸς ὁ Ἥγεμὼν
πότε παρὰ τὸν Γάγγην ἢ ἄλλον ποταμόν,
καὶ πότε εἰς χειμάρρους κι ὑπὸ σκιὰν συκῆς,
ἀκούων ἀρμονίας ἀγνώστου μουσικῆς,
κι ἐφούντωναν ὡς δάσος τὰ μαῦρα του μαλλιά
κι ἐφώλιαζαν ἀπάνω λογιῆς-λογῆς πουλιά.
Τροφὴ του ἦσαν μόνη τὰ χόρτα κι αἱ ὀπώραι
καὶ πρὸς τὰ ὕψη στρέφων καθ' ἑαυτὸν ἐλάλει,
κι ἐφάνησαν ἐμπρὸς του τῆς Ἡδονῆς αἱ κόραι,
παγίδας νὰ τοῦ στήσουν μὲ τὰ γυμνά των κάλλη,
καὶ τῶν σαρκῶν τὸ σφρῖγος πολὺ τὸν ἐσκανδάλιζε
κι ἐκεῖνη τὸν ἐφίλει κι αὕτη τὸν ἐγαργάλιζε.
Ὅμως ὁ μέγας Βούδδας, κατανικῶν τὰ πάθη,

στοὺς δόλους τῆς μαγείας ἀτρόμητος ἐστάθη,
καὶ πρὶν στὸν δόλον φθάσουν τῆς Ἥδονῆς τὸν ἔννατον
καὶ εἶδαν πῶς ἐκεῖνος δὲν χάνει τὰ πασχάλια του,
μ' ἀφροὺς θυμοῦ καὶ λύσσης ἐπῆραν τὰ βρεμμένα των
καὶ ἄφησαν τὸν Βούδδα νὰ κάθεται στὰ χάλια του.
Ἐγὼ αὐτὸν τὸν Βούδδα τὸν ἐκτιμῶ πολὺ...
τί ἄνθρωπος τῶνόντι καὶ ποῖα κεφαλή!
Ν' ἀνθέ' εἰς τόσα κάλλη τὴν ράχη νὰ γυρίσει;
νὰ μὴ τοῦ φέρῃ ρῖγος καὶ τῆς σαρκὸς τὸ χνουδί; . . .
δόξα πολλὴ στὸν Βούδδα, μὰ νὰ μὲ συγχωρήσῃ
ἂν τοῦ εἰπῶ μὲ σέβας πῶς εἶναι λίγο βούδι.
Κι ἐμπρὸς μου εἶχαν ἔλθει μία φορὰ
γυναῖκες πονηραὶ νὰ μὲ τρελλάνουν,
ποὺ ἦσαν σὰν τὰ κρῦα τὰ νερά,
καὶ ἄρχισαν τὰ μάγια νὰ μοῦ κάνουν.
Ἐστάθησαν ὀλόρθαις ἐμπροστὰ μου
κι ἐσκόρπιζαν ἀρώματα καὶ μύρα,
κι ἐπέμεινα κι ἐγὼ μὲ τὰ σωστά μου
νὰ δείξω σὰν τὸν Βούδδα χαρακτῆρα.
Μὰ μόλις εἶδα κάποιας λίγο πόδι
κι ἡ ἄλλη τῶνα χέρι ξεμανίκωσε,
ὁ Βούδδας μοῦ ἐφάνη τότε βῶδι
κι ὁ διάβολος μ' ἐπῆρε καὶ μὲ σήκωσε.
Κι ἂν ὁ Βούδδας πρὸ τῶν νεύρων
ἠγωνίζετο τὴν δρᾶσιν,
μὰ δὲν ζῆ κανεὶς εἰξεύρων
ποῖαν ἄρα εἶχε κρᾶσιν.
Ἄλλ' ἂν ἦτο σὰν κι ἐμένα
τὸν ἀχρεῖον, τὸν κανάγια,
δὲν θὰ πηγαιναν χαμένα
τῆς ἀγάπης τόσα μάγια.

Λίγο Μελάني...

*Ἀφιέρωμα τὴν πρωτοχρονιὰ τοῦ 1878,
στὴ μετέπειτα γυναῖκα του Μαρία.*

Λίγο μελάني καὶ χαρτί καὶ λίγοι πάλι στίχοι
εἶναι τὸ μόνο δῶρο μου ὁποῦ θὰ σοῦ χαρίσω...
Καλὰ ποῦ μοῦ ἔδωσε κι αὐτοὺς ἡ ἀκριβὴ μου τύχη,
γιατὶ ἀλλιῶς δὲ θὰ ἔξερα πῶς νὰ σὲ χαιρετήσω.
Ὡς τώρα ἄλλο τίποτα ἀπ' τὸ δικό μου χέρι,
παρὰ πολλοὺς νερόβραστους καὶ κρούους στίχους εἶδες.
Ἄλλὰ κι οἱ στίχοι ποῦ καὶ ποῦ, καμμιά φορὰ, ποιὸς ξέρει,
ἂν ἔχουν δῶρα ζηλευτὰ καὶ ζωντανὲς ἐλπίδες.
Οἱ εὐτυχίες ποῦ ἔψαλλα τόσες φορὲς γιὰ σένα
ἂν ἔξαφνα φτερούγιζαν μὲ τὴν αὐγὴ μπροστὰ σου,
θὰ ἔβλεπες τί εἶχανε οἱ στίχοι μου κρυμένα
κι ἄλλη χαρὰ δὲ θὰ ἔθελε στὸ κόσμο ἢ καρδιά σου.

Στὴ γυναῖκα μου

Προσφιλὲς μου ταίρι, δίχως νὰ στὸ πῶ,
τὸ καταλαβαίνεις ὅτι σ' ἀγαπῶ.
Κι ἂν μὲ σὲ κακιώνω στὴ κακὴ μου ὥρα
κι ἀρχινᾷ μουρμούρα καὶ κακογλωσσιά,
μοῦ ἀρέσει νὰ ἔχω καὶ ὀλίγη μπόρα,

μοῦ ἀρέσει λίγη φουσκοθαλασσιά.
Δίχως πείσμ' ἀγάπη, δίχως λίγη πίκρα,
δὲν ἀξίζει διόλου καὶ δὲν ἔχει γλύκα.
Βάστα μου, γυναῖκα, μοῦτρα σοβαρὰ
καὶ κλωστή σοῦ κόβω, κάκια σοῦ κρατῶ,
ἐπειδὴ νομίζω πὼς καμμιά φορά
κι ἡ πολλὴ μπουνάτσα φέρνει ἐμετό.
Προσφιλές μου ταίρι, δίχως νὰ στὸ πῶ,
τὸ καταλαβαίνεις ὅτι σ' ἀγαπῶ.
Σ' ἀγαπῶ μὲ γέλια, μὰ καὶ θυμωμένη
κι ἂν ποτὲ γυρίζω νὰ ἰδῶ καμμιά,
πάντα ὅμως κτῆμα ἰδικό σου μένει
ἢ καρδιά μου ὅλη καὶ ...ἢ ἀσχημιά.

Εἰς τὰ θεμέλια τοῦ φρενοκομείου

*Τὸ φρενοκομεῖο χτίστηκε μὲ κληροδότημα τοῦ Χίου
φιλάνθρωπου Γζωρτζῆ Δρομοκαῖτη (ποὺ πέθανε τὸ
1880) ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, κοντὰ στὴ Μονὴ Δαφνίου,
γι' αὐτὸ πολλοὶ τὸ λένε καὶ «Δαφνί». Ὁ Σουρῆς δὲν
ἄφησε τὴν εὐκαιρία ποὺ τοῦ ἔδινε τὸ γεγονός καὶ τὸ
...καυτηρίασε δεόντως... Ἀπρίλης 1884*

Ἦ Ἐορτὴ τῶν Ἐορτῶν... Ἦ εὐτυχὴς ἡμέρα!

Ἦ! τώρα πρέπει ὁ καθεὶς τοῦ Ἰστέως πολίτης
νὰ βάλει στὸ μπαλκόνι τοῦ μιὰ κόκκινη παντιέρα
μὲ μιὰ χρυσὴν ἐπιγραφή «Ζωρζῆς Δρομοκαῖτης».

Ναί! τώρα πρέπει στολισμὸς μὲ δάφνες καὶ μυρσίνες,
ναί! τώρα πρέπει κανονιές, φανάρια καὶ ρετσίνες.

Φρενοκομεῖο κτίζεται καὶ στὴ σοφὴν Ἑλλάδα!

Ἄ! ὁ Θεὸς ἐφώτισε τὸν Χιώτη τὸν Ζωρζῆ
καὶ τώρα μέσα στοῦ Δαφνιοῦ τὴ τόση πρασινάδα
θὰ βρῖσκουμε παρηγοριὰ κι ἡ μνήμη του θὰ ζεῖ.

Ἦ μέγα εὐεργέτημα τῶν εὐεργετημάτων!

Ἦ μόνον οἰκοδόμημα τῶν οἰκοδομημάτων!

Θέλει λαμπρὸν Μουσώλειον αὐτὸς ὁ κληροδότης,
παιάνας κι ἀποθέωσιν εἰς τρίτους οὐρανοὺς!...

Εὐρέθη μὲς στοὺς Χιώτηδες, μὲ γνώση κι ἕνας Χιώτης,
κι ἐσκέφθη ὁ μεγάλος του καὶ πρακτικὸς του νοῦς
πὼς μέσα στὴν Ἑλλάδα μας ποὺ πλημμυροῦν τὰ φῶτα,
Φρενοκομεῖον ἔπρεπε νὰ γίνῃ πρῶτα-πρῶτα.

Ἀρχηγοί

Τοῦ Διογένη πιάσετε ἀμέσως τὸ φανάρι,
κι' ἔλατε νὰ γυρέψουμε κανέναν ἀρχηγό·
ἀλλὰ καθένας μας, θαρρῶ, εἶν' ἄξιος νὰ πάρῃ
τὴν ἀρχηγίαν κόμματος, ἀκόμη δὰ κι' ἐγώ.
Γιὰ τὰ πρωτεῖα ξεψυχᾷ κάθε Ρωμιὸς λεβέντης,
μόνον αὐτὸς πρωθυπουργός, μόνον αὐτὸς ἀφέντης.
Τί ἀρχηγῶν κατακλυσμὸς! ... κι' οἱ Ἕλληνες ἐκεῖνοι,
ποὺ τὸν καφφέ των βερεσὲ εἰς τὰ Χαυτεῖα πίνουν,
ἂν ἀρχηγίαν ἔξαφνα κανέναν τοὺς προτεῖνῃ,
δὲν θὰ διστάσουν βέβαια καὶ Ἀρχηγοὶ νὰ γίνουν.
Κι' αὐτὸς ὁ ἔσχατος Ρωμιὸς γιὰ ὅλα κάτι ξέρει,
Ἕλληνας τράχηλος ποτὲ ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.
Ἴδου νταῆς φουστανελλᾶς μὲ φέσι καὶ σελάχι!

ποιὸς ξέρει ἂν Πρωθυπουργὸς δὲν γίνη καμμιά ἴμερα;
ποιὸς ξέρει πόσα σχέδια καὶ ἀπαιτήσεις θᾶχη,
καὶ ἂν τὴν διπλωματικὴ δὲν συνταράξη σφαῖρα;
ῴ! ναί! ποτὲ τὸν ἔλληνα μὴ θεωρῆτε πτῶμα...
Ἵς ὅλους θὰ ἔλθη ἢ σειρὰ νὰ κυβερνήσουν κόμμα.
Μᾶς λείπει ἓνας ἀρχηγός;... πενήντα ξεφυτρόνουν,
τὸ ἓνα κόμμα χάνεται;... θὰ ἔβγουν ἄλλα δέκα·
ὄλοι γιὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχηγοῦ μαλλόνουν,
κι' ἴσως ἀργότερα μᾶς βγῆ Ἵς τὴ μέση καὶ γυναῖκα.
Ἄλλὰ κι' ἐγὼ ὁ ἀφανὴς τῶν Ἀθηνῶν πολίτης
ἐλπίζω πὼς καμμιά φορὰ θὰ γίνω Κυβερνήτης.
Ἐμπρός! μὲ πόζα ἀρχηγοῦ καθένας ἄς προβάλλη,
ἀπ' ὅλους ἄς κυβερνηθῆ ἢ προσφιλεῖς Ἑλλάς·
ἄς γίνη ὁ Ἡμέτερος, ἄς γίνουν ὅμως κι' ἄλλοι,
ἄς γίνη κι' ὁ Κατσιακαπῆς κι' αὐτὸς ὁ Μπουλελαῖς.
Ἄς πλημμυρίση μ' ἀρχηγοὺς τὸ ἔθνος πέρα πέρα,
ἄς μᾶς σηκώση ἔξαφνα καὶ ἡ Ροζοῦ παντιέρα.
Μονάχα ἓνας βασιλεὺς μὴ μένη Ἵς τὸ Παλάτι,
πενήντα δυὸ τουλάχιστον ἄς ἦνε βασιλεῖς,
ὄλοι ἄς ἔβγουν κύριοι Ἵς τῶν ἄλλων τὸ γεινάτι,
κι' ὀγδόντα πέντε Πρόεδροι ἄς γίνουν τῆς Βουλῆς.
ῴλοι τρανοὶ πολιτικοί, κανένας ιδιώτης,
ὄλοι ποζᾶτοι στρατηγοί, κανένας στρατιώτης.

Παράπονα Φαντάρου

Μὲς ἴστο παλάτι γίνεται χορός,
κι' ἐγὼ ἀπ' ἔξω στέκομαι φρουρός.
Μιά ὥρα, τριγυρίζω ἐδῶ πέρα,
κι' ἐγὼ θαρρῶ πὼς εἶμαι ὅλη ἴμερα.
Γιᾶ σᾶς ὀποῦ πηδᾶτε ἴστο χορό,
περνοῦνε καὶ οἱ ὥρες στοῦ φτερό.
Γιὰ τὸ φτωχὸ φαντάρο ποὺ φυλάγει,
θαρρεῖς πὼς καὶ ἡ ὥρα πίσω ἴπάγει.
Στὸν πόλεμο σὰν εἶσαι καὶ νὰ κρυώνης,
καθόλου δὲν σὲ μέλλει, δὲν θυμώνεις.
Μὰ νὰ χορεύη ὅλη ἡ Ἑλλάς,
καὶ σὺ μὲ τόσο κρύο νὰ φυλᾶς;
ῴρσε λοιπὸν εἰς ὄλο τὸ ντουνιαῖ,
τὸν ἄδικο, τὸν ψεύτη, τὸν φονιά.
Ἄλλος νὰ τρώη κόταις καὶ καπόνια,
καὶ νᾶχη κάθε ἴλιγο καὶ γαλόνια.
Καὶ ἄλλος μὲς στὴν νύκτα νὰ παγώνη,
χωρὶς νὰ πιῆ κρασί μισὸ γαλόني!
Ἄς ἦμουν δυνατὸς σὰν τὸν Σαμψῶνα,
ν' ἀγκάλιαζα ἐκεῖνη τὴν κολῶνα!
Νὰ γκρεμισθοῦν κορώνες καὶ παλάτια,
κι' εὐθὺς ἄς ἐγινόμενα κομμάτια.
Χορεύετε καὶ πίνετε καὶ τρῶτε,
κομποῖ μου γαλονάδες καὶ ἱπόται.
Καθόλου τὰ καλά σας δὲν ζηλεύω,
καὶ οὔτε νύφες πλούσιες γυρεύω.
Ἐγὼ μιὰ μόνο ἔχω συλλογή,
πότε θὲ νὰ φωνάξω -Ἄλλ... αγή!

Ὁ σκαρτάδος

Ἔνας σκαρτάδος Βρεττανὸς προχθὲς ἀνέβη μόνος
ἀπάνω ἴσθην Ἀκρόπολι τῆ δόξα μας νὰ ἴδῃ,
κι' ὅσο τὰς στήλας ἔβλεπε τοῦ θείου Παρθενῶνος,
ἐσυγκινεῖτο κι' ἔκλαιε σὰν τὸ μωρὸ παιδί.
Τὸν ἔπιασε ντελίριο, τὸν ἔσφιξ' ἡ καρδιά του,
κι' ἐστάλαξαν ἴστα μάρμαρα ζεστὰ τὰ δάκρυά του.
Κι' ἀμέσως τότε ἔγραψε μὲ φοῦρκα ἴστο Λονδίνο
ἴσθην Ἄνασσα Βιτώρια ὀπίσω νὰ μᾶς δώση
τὰ ὅσα ἐσουφρώθησαν ἀπ' τὸν γνωστὸ Ἐλγῖνο,
γιατὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα θεὸ νὰ τὸ μετανιώση.
Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἔγραψε ὁ κύριος σκαρτάδος,
χωρὶς γι' αὐτὸ τὴν ἄδεια νὰ πάρῃ τῆς Ἑλλάδος.
Τί διάβολο;... κάθε τρελλὸς σ' ἐμᾶς θὰ ξεθυμαίνει;
ποιὸς τοῦπε τούτου τοῦ μουρλοῦ γιὰ μάρμαρα νὰ γράψῃ;
καὶ ἂν γυμνὸς ὁ Παρθενῶν κι' ἐρημωμένος μένη,
θαρθῶ κανένας Ἑλληνας γι' αὐτὸ πὼς δὲ θὰ κλάψῃ.
Ἐμεῖς ἐσυνειθίσαμε σὲ τέτοια καὶ δὲν κλαῖμε,
κι' ἐκεῖνα ποῦ μᾶς ἔκλεψαν ὀπίσω δὲν τὰ θέμε.
Κι' ἂν θεὸς ν' ἀκούσῃς, Ἄνασσα τῶν Βρεττανῶν, κι' ἐμένα,
τὸ λάμπον Μεγαλεῖον σου θερμῶς παρακαλῶ,
νὰ μὴ μᾶς στείλῃ τίποτε ἀπ' ὅλα τὰ κλεμμένα,
καὶ νὰ βουλώσῃ τὸ αὐτὶ γιὰ τοῦτο τὸν τρελλό.
Σὲ βεβαίῳ, Παντάνασσα, πὼς διόλου δὲ μᾶς μέλλει,
κανεὶς δὲν τοῦπε τίποτα, κανένας δὲν τὰ θέλει.
Ἦ Βρεττανέ, τοὺς Ἑλληνας μὴν κλαῖς γιὰ Παρθενῶνες,
καὶ οὔτε γράμματα πικρὰ ἴσθην Ἄνασσα νὰ στέλλῃς,
πέρνε σὰν τὸν Παράσχο μας ἀπὸ τῆ γῆ κοτρῶνες,
καὶ στοίβαζε κι' ἀσβέστωνα καὶ κάνε ὅσους θέλεις.
Ἦπου πατήσῃς μάρμαρα, ὅπου σταθῆς μνημεῖα,
καὶ ἀπὸ ἀρχαιότητος παντοῦ ἐπιδημία.
Κι' ἂν ἔχῃς ὄρεξι νὰ κλαῖς μὲ ὅλη τὴν καρδιά σου,
γι' ἄψυχα μάρμαρα μὴν κλαῖς καὶ γιὰ παληὰ κεφάλια,
τὰ ζωντανὰ ἀγάλματα γιὰ κύτταξε ἴμπροστά σου,
κι' ἐμᾶς νὰ κλάψῃς, Βρεττανέ, καὶ τὰ κακά μας χάλια.
Τὰ πύρινά σου δάκρυα γιὰ ἴμᾶς δὲν πᾶν χαμένα...
ῶ! κλάψε γιὰ τοὺς Ἑλληνας, μὰ κλάψε καὶ γιὰ ἴμένα.
Καὶ στείλε ἴστη Βιτώρια ἄλλο καινούριο γράμμα,
καὶ πὲς τῆς γιὰ τὸ χάλι μας καὶ τὴν κακή μας μοῖρα,
καὶ παρακάλεϊ τὴν καὶ σὺ μὲ πόνο καὶ μὲ κλάμμα
νὰ στείλῃ ἀντὶ μάρμαρα κανένα κιοῦπι λίρα,
κανένα παληοκάνονο, κανένα παληοστόλο,
κι' ἂν τὸ θέλῃ, τῆς χαρίζουμε τὸν Παρθενῶνα ὅλο.

Του Παλατιου Η Πυρκαγια

Ὁ σατιρικὸς ποιητικὸς διάλογος, μεταξύ Φασουλῆ καὶ Περικλέτου ποῦ ἀκολουθεῖ,
ἔχει ὡς ἀφορμὴ μία πυρκαγιά ποῦ ἐκδηλώθηκε, τὸν Ἰούλιο τοῦ 1884, στὸ Παλάτι καὶ
ἔδωσε ἀφορμὴ στὸ Σουρῆ νὰ ἐκδηλώσει, γιὰ μία ἀκόμη φορά, τ' ἀντιβασιλικά του
αἰσθήματα, γιὰ τὰ ὅποια εἶχε ὑποστῆι πολλές διώξεις. Διάχυτη στοὺς πικάντικους
στίχους του ἡ ἐκτίμησι καὶ ὁ θαυμασμός του γιὰ τοὺς προδρόμους μας σκαπανεῖς τῆς
Διλοχίας Σκαπανέων ποῦ ἐκτελοῦσαν τότε πυροσβεστικὰ καθήκοντα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος
ΦΑΣΟΥΛΗΣ

Οὐφ! ἄφησε μέ, Περικλῆ, καὶ σοῦ ἔχω μία λύπη!

ΠΕΡΙΚΛΕΤΟΣ

Καὶ γιὰ ποῖο λόγο, βρὲ κουτέ; ἐσένα τί σοῦ λείπει;
ἔχεις τὰ παραδάκια σου, ἔχεις κι ἐμένα φίλο,
πηγαίνεις καὶ στὸ Φάληρο, τρῶς κάποτε καὶ ξύλο...

ΦΑΣΟΥΛΗΣ

Μὰ δὲν ἀφίνεις, Περικλῆ αὐτὰ τὰ χωρατὰ σου,
δὲν ἔρχεσαι γιὰ μία στιγμή καὶ λίγο στὰ σωστά σου;
Ἐδῶ ὁ κόσμος καίεται...

ΠΕΡΙΚΛΕΤΟΣ

Τί καίεται, βρέ, πάλι;

ΦΑΣΟΥΛΗΣ

Νάτα! λοιπὸν στὴν πυρκαγιὰ δὲν ἦσουν τὴν μεγάλη;

ΠΕΡΙΚΛΕΤΟΣ

Ποιὰ πυρκαγιὰ;

ΦΑΣΟΥΛΗΣ

Τοῦ Παλατιοῦ.

ΠΕΡΙΚΛΕΤΟΣ

Ἐκάη τὸ Παλάτι;

Πάλι σὲ τρώει, φαίνεται, ἡ ἔρημή σου πλάτη.

ΦΑΣΟΥΛΗΣ

Μὰ πῶς, μωρέ; στὴν πίστη σου δὲν πῆρες σὺ χαμπάρι;

Ἐδῶ ὁ κόσμος σύσσωμος σηκώθη στὸ ποδάρι

καὶ ἔτρεχε ξεσκούφωτος στὸ ντάλα μεσημέρι,

καὶ ὄλοι ἐβαστούσανε κι ἓναν κουβᾶ στὸ χέρι.

ΠΕΡΙΚΛΕΤΟΣ

Πάλι τὰ ἴδια μ' ἄρχισες καὶ θὰ σὲ μπαγκλαρώσω.

ΦΑΣΟΥΛΗΣ

Βρὲ ἄφησέ με μία μικρὴ ἰδέα νὰ σοῦ δώσω

γι' αὐτὸ τὸ φοβερὸ κακό, ποὺ πάλι μᾶς συνέβη,

γιατί ἐμένα ἄρχισε ὁ νοῦς μου νὰ σαλεύει.

Ἄκου λοιπὸν.... ἐφύσαγε ἓνα μελτέμι πρώτης,

ὅταν ἐμπρός μου πέρασε δρομαῖος στρατιώτης.

Γιὰ σου τοῦ λέω, ἀδελφέ, μὰ στάσου καὶ κομμάτι,

πολλὰ τὰ ἔτη μ' ἀπαντᾶ φωτιά εἰς τὸ Παλάτι!

Τότε κι ἐγώ, βρὲ Περικλῆ, διόλου καιρὸ δὲν χάνω,

τὸ βάζω εἰς τὰ τέσσερα καὶ στὸ παλάτι φθάνω,

καὶ τί νὰ δῶ, βρὲ μάτια μου;....σπίθες, καπνό, φαντάρους,

καὶ τὸν Τρικούπη στὴ σκεπὴ μὲ δυὸ ψηλοὺς κολλάρους,

καὶ νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Περικλῆ, τὸν θαύμασα στ' ἀλήθεια...

Εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος, ποῦχει ζωὴ στὰ στήθια.

Μπορεῖ καὶ τὸν Κουταλιανὸ ὀλάκερο νὰ φάει.

αὐτὸς δὲν εἶναι ἄνθρωπος, αὐτὸς καὶ ποῦ δὲν πάει;

στὶς πυρκαγιές, στὰ δάνεια, στὶς Τράχωνες, στὰ δάση

στοὺς φόρους, στοὺς προβιβασμοὺς κι ὅπου ἀλλοῦ προφθάσει.

Προφθαίνει καὶ στὸ θέατρο ἀκόμη τοῦ Φαλήρου....

Αὐτὸς εἶν' ἄνδρας τοῦ πυρός, καθὼς καὶ τοῦ σιδήρου,

γιατί σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ ὅλ' ἡ Ἑλλάς ἀνάβει,

καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς γιατί καὶ πῶς νὰ καταλάβει.

Ἄλλ' ἄς ἀφήσουμε αὐτὸν κι ἄς ἔλθουμε καὶ πάλι

στὴ φοβερὴ τὴν πυρκαγιὰ καὶ τὴν ἀνεμοζάλη.

Λοιπὸν κοντὰ στὸν Πρόεδρο στεκόταν ὁ Μαμούρης,

εἰς τὸν Μαμούρη δὲ κοντὰ στεκόταν ὁ Μπουντούρης,

εἰς τὸν Μπουντούρη δὲ κοντὰ στεκότανε ὁ Σοῦτσος,

καὶ εἰς τὸν Σοῦτσο δὲ κοντὰ στεκότανε ἓνας μοῦτσος,
καὶ εἰς τὸν μοῦτσο δὲ κοντὰ στεκότανε ὁ Λέλης,
καὶ εἰς τὸν Λέλη δὲ κοντὰ στεκόταν ὁ Γουβέλης,
καὶ στὸ Γουβέλη δὲ κοντὰ στεκότανε ὁ Λάγγες,
καὶ εἰς τὸν Λάγγες δὲ κοντὰ, ἓνα φουσατο μάγγες,
καὶ εἰς τοὺς μάγγες δὲ κοντὰ καμπόσοι λωποδύτες,
καὶ πυροσβέστες ἄπειροι ἀπάνω στὶς σοφίτες,
καὶ ὁ Πηνεῖος, ὁ Τσέρνοβιτς, ὁ Σέκερης, ὁ Πάλλης,
ἀκόμη κι ὁ Γενήσαρλης, ὁ Λάμπρος ὁ Μιχάλης,
καὶ μὲ τὸ σκύλο του μαζί ὁ Φὼν Κολοκοτρώνης,
ὁ Γιώργης τῆς Δημήτραινας κι ὁ Σπύρος ὁ Πομόνης...

ΠΕΡΙΚΛΕΤΟΣ

Καὶ τέλος τί ἀπέγινε;

ΦΑΣΟΥΛΗΣ

Τί ἤθελες νὰ γίνεῖ

μέσα σὲ τέτοιο φλογερὸ καὶ ἄσβεστο καμίνι;

Πρῶτα ἐπήρανε φωτιὰ ἄξαφνα οἱ κουζίνες,

ἔπειτα πῆραν ἄξαφνα φωτιὰ καὶ οἱ κουρτίνες,

ἔπειτα πῆραν ἄξαφνα φωτιὰ κι οἱ καναπέδες,

ἔπειτα πῆραν ἄξαφνα φωτιὰ κι οἱ λακέδες,

κοντὰ σ' αὐτοὺς τὸ θέατρο, μαζί κι ἡ ἐκκλησία,

καὶ τέλος πάντων ἔγινε ἔσπερινὴ θυσία.

Καὶ ὅταν πιά ἐπήρανε φωτιὰ καὶ τὰ φουγάρα,

ἀπελπίσθησαν ὅλοι των καὶ ἄναψαν τσιγάρα.

ΠΕΡΙΚΛΕΤΟΣ

Μὰ πές μου, τούτῃ τῇ φωτιὰ ποιὸς νὰ τὴν ἔχει βάλει;

ΦΑΣΟΥΛΗΣ

Καὶ θέλει ρώτημα κι αὐτό, μωρὲ στραβὸ κεφάλι;

Τί ἄνθρωπος! ... αἰώνια ζητᾶ νὰ μὲ πειράζει!...

Σοῦ εἶπα ὅλες τί φωτιές, πὼς ὁ Μελᾶς τὶς βάζει.

ΠΕΡΙΚΛΕΤΟΣ

Λοιπὸν;

ΦΑΣΟΥΛΗΣ

Λοιπὸν ἐκάηκαν καμπόσοι στρατιῶται,

μὰ παλληκάρια τῆς φωτιᾶς κι ἀληθινοὶ ἱππῶται,

ποὺ βασιλιάς γιὰ μία στιγμὴ λαχτάρριζα νὰ γίνω,

νὰ τοὺς φορέσω στέφανο, καὶ Φασουλῆς νὰ μείνω.

ΠΕΡΙΚΛΕΤΟΣ

Καὶ ποιοὶ ἀκόμη τῶδειξαν;

ΦΑΣΟΥΛΗΣ

Οἱ σκαπανεῖς κι οἱ ναῦτες,

κι οἱ ἄλλοι ὅλοι ἦτανε σπουδαῖοι μυιγοχάφτες.

ΠΕΡΙΚΛΕΤΟΣ

Καὶ λές ἡ νέα πυρκαγιά, νὰ ἔχει σημασία,

ἢ λές κι αὐτὴ πὼς ἔγινε γιὰ τὴ φωτοχυσία;

ΦΑΣΟΥΛΗΣ

Ἔ! ὅταν βλέπεις σκαπανεῖς καὶ μέσα στὸ Παλάτι,

καὶ βασιλεῖς μὲ βασιλεῖς καὶ κράτη ἐπὶ κράτη,

καὶ στὰ καλὰ καθούμενα ἀνάβει καὶ ὁ θρόνος,

αὐτὸ θὰ πεῖ, συντέλεια, πὼς ἦλθε τοῦ αἰῶνος.

ΠΕΡΙΚΛΕΤΟΣ

Καὶ ἡ ζημία πόσο λές νὰ εἶν' ἀπάνω κάτω;

ΦΑΣΟΥΛΗΣ

Ἵσα περίπου ἔχασε, θαρρῶ τὸ Συνδικάτο.

ΠΕΡΙΚΛΕΤΟΣ

Και τώρα τούτη τή ζημιὰ ποιὸς λές θὰ τὴν πληρώσει;

ΦΑΣΟΥΛΗΣ

Στὴ ράχη σας ὁ βασιλιάς κι αὐτὴ θὰ τὴν φορτώσει.

Και τίποτα παράξενο ν' ἀκούσεις σὲ κομμάτι
καινούργιους φόρους γιὰ φωτιές ποὺ βάζουν στὸ Παλάτι.

ΠΕΡΙΚΛΕΤΟΣ

Και ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁ βασιληᾶς τί κάνει;

ΦΑΣΟΥΛΗΣ

Τοῦ τηλεγράφησαν, θαρρῶ, καὶ μὲ τὸ πρῶτο φθάνει.

ΠΕΡΙΚΛΕΤΟΣ

Ἐγὼ σοῦ λέω πὼς αὐτὸς δὲν τὸ κουνάει διόλου
κι ἂν ὅλο τὸ Παλάτι του πάει κατὰ διαβόλου.

ΦΑΣΟΥΛΗΣ

Ἐγὼ σοῦ λέω πὼς θάρθη...

ΠΕΡΙΚΛΕΤΟΣ

Ἐγὼ σοῦ λέω σκάσε.

ΦΑΣΟΥΛΗΣ

Ἐγὼ σοῦ λέω πὼς θὰ ἴρθῃ καὶ νὰ μοῦ τὸ θυμᾶσαι.

ΠΕΡΙΚΛΕΤΟΣ

Μὰ σὺ τὸ παραξίλωσες μ' αὐτό σου τὸ γινάτι...

ὄρσε λοιπὸν δυὸ τρεῖς σβερκιές καὶ σῦρε στὸ Παλάτι.

Ἰούλιος 1884

Ἀς Ριξόμε Καὶ Μια Ματῖα - Στῆς Ἀγορᾶς Μας Τῆ Φωτῖα

Κοντὰ στὴ μιὰ καταστροφὴ καινούργια μᾶς προφθάνει,

κοντὰ στῆς τόσες συμφορὲς καὶ στῆς πολλὲς θυσίες,

δὲν ξέρω τίνος βάλθηκε παντοῦ φωτιές νὰ βάνει

καὶ κάθε βράδι νᾶχουμε φρικτὲς φωτοχυσίες.

Καὶ δὸς του νέα πυρκαγιὰ καὶ κάτω στὸ παζάρι,

καὶ μέσα στὴ σαρακοστὴ ἐκάη τὸ χαβιάρι.

Ἐκάηκαν τὰ βούτυρα, τὰ μῆλα καὶ τ' ἀγλάδια,

οἱ μπάμιες τὰ πετρέλαια, τὰ ραζακιὰ σταφύλια,

οἱ λεμονάδες, οἱ ἐλιές τὸ γιάτσο καὶ τὰ λάδια,

ἢ ζάχαρη καὶ ὁ καφές, λουμίγια καὶ φυτίλια.

Γιατ' ἤλθαν χρόνια δίσεκτα, καταραμμένα χρόνια,

νὰ ψήνονται στὴν ἀγορὰ καὶ τ' ἄγουρα πεπόνια

Ἦτο σχεδὸν μεσάνυχτα καὶ λίγο περασμένα,

ὁ Ταβουλάρης ἔπαιζε στὸ θέατρο ἀκόμα,

ὅταν μπάμ μποῦμ ἀκούσθηκαν στὰ ὕψη σκορπισμένα,

κι ὅλος ὁ κόσμος φώναξε ἀμέσως μ' ἓνα στόμα:

Συναθροισθῆτε, σκαπανεῖς, ὀρμήσετε φαντάροι,

ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός... φωτιὰ καὶ στὸ παζάρι.

Κι ἰδοὺ μὲ σκούφους ναυτικούς, μὲ νυχτικὰ φουστάνια,

γυναῖκες κι ἄνδρες ὄρμησαν μέσα στοὺς δρόμους ὅλοι,

μὲ στάμνες, μὲ πλατύσταμνα, καὶ μὲ τὰ γιαταγάνια,

κι ἔβλεπεσαν σὰν στρατόπεδο τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλη.

Ἐν τούτοις μὲς στὴν ταραχὴ πολὺ παρετηρεῖτο,

πὼς μόνον ὁ πρωθυπουργὸς στὴν πυρκαγιὰ δὲν ἦτο.

Ὡς τὰ ἑπτὰ οὐράνια ἀνέβαιναν οἱ φλόγες,

κι ἐφώτιζαν τὰ τέσσερα τῆς πόλεως σημεῖα,

σὰν σκάγια ἐσκορπίζονταν τῶν σταφυλιῶν οἱ ρόγες,

καὶ περίξ διεχέετο μεγάλη εὐθυμία.

Κοκκίνζ' ἢ Ἀκρόπολις ἀπ' τὴν πολλὴν χαρὰ της,

πού ἔβλεπε νὰ καίεται τὸ δῶρον τοῦ Ἑλγίνου,
γιατί αὐτὴ δὲν ξέχασε ἀκόμη τὰ παλιά της,
πῶς θαῦμα ἔγιν' ἄλλοτε τοῦ κλέφτη της ἐκεῖνου.
Ἄν τὸ ξεχνοῦνε οἱ Ρωμιοί, οἱ πέτρες δὲν ξεχνοῦνε
μὲ ποιοὺς ἐζοῦσαν ἄλλοτε καὶ τώρα μὲ ποιοὺς ζοῦνε.
Ὡ τόσων ἀναμνήσεων καημένο μου παζάρι,
μὲ τ' ἀκριβά σου κρέατα, τὰ βρώμια σου τὰ ψάρια,
τὶς ξύλινες παράγκες σου, τὸν κάθε μακελάρη,
τὶς ζυγαριῆς τὶς ζύγκικες, τὰ ζύγκικα καντάρια,
αἰώνια στὴ μνήμη του κανεῖς θὰ σὲ φυλάττει
καὶ γαῖαν ἔχεις ἐλαφράν, ᾧ Ἄγορὰ φιλτάτη.
Αὐγούστος 1884

"Μυρωμένοι Στίχοι"

Οἱ "Μυρωμένοι Στίχοι" δὲν δημοσιεύτηκαν τὸ καιρὸ τοῦ Σουρή, γιὰ ἐνόητους λόγους τοῦ λεξιλογίου τους. Κυκλοφοροῦσαν μόνο χειρόγραφα, ἀντεγραμμένα τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἀργότερα ἀρχισαν δειλὰ νὰ ἐμφανίζονται δημοσιεύματα ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Αὐτὸ δὲν θα πεί πως τὸ ποίημα δὲν ἔχει τὴ θέση τοῦ ἀνάμεσα στα ἄλλα ἀριστουργήματα τοῦ Γ. Σουρή.

Τίποτε δὲν ἀπόμεινε στὸν κόσμον πια γιὰ μένα,
ὅλα βρωμοῦν τριγύρω μου καὶ φαίνονται χεσμένα.
Ὅλα σκατὰ γενήκανε καὶ ὁ δικός μου κώλος
σκατὰ ἐγένηκε κι αὐτός, σκατὰ ὁ κόσμος ὅλος.

Μόνο σκατὰ φυτρώνουνε στὸν τόπον αὐτὸν ἄγονο
κι ὅλοι χεσμένοι εἴμαστε, σκατάδες στὸ τετράγωνο.
Μας ἐρχεται κάθε σκατάς, θαρροῦμε πως σωθήκαμε,
μὰ μόλις φύγει βλέπομε πως ἀποσκατωθήκαμε.

Σκατὰ βρωμάει τούτος δῶ, σκατὰ βρωμά κι ἐκεῖνος,
σκατὰ βρωμάει τὸ σκατό, σκατὰ βρωμά κι ὁ κρίνος.
Σκατὰ κι ἐγώ, μες στα σκατὰ, καὶ με χαρτί χεσμένο
ὅ,τι κι ἀν γράψω σαν σκατό προβάλλει σκατωμένο.

Σκατὰ τὰ πάντα θεωρῶ καὶ χωρὶς πια νὰ ἀπορώ,
σκατὰ μασώ, σκατὰ ρουφῶ, σκατὰ πάω νὰ χέσω,
ἀπ' τὰ σκατὰ θὰ σηκωθῶ καὶ στα σκατὰ θὰ πέσω.

Ὅταν πεθάνω χέστε με, τὰ κόλλυβά μου φάτε
Καὶ πάλι ξαναχέστε με καὶ πάλι ξαναφάτε,
μὰ ἀπ' τὰ γέλια τὰ πολλὰ κοντεύω ν' ἀρρωστήσω
καὶ δὲν μπορῶ νὰ κρατηθῶ, μου φεύγουν ἀπὸ πίσω.

Σκατὰ ὁ μεν, σκατὰ ὁ δε, σκατὰ ὁ κόσμος ὅλος
κι ἀπ' τὸ πολὺ τὸ χέσιμον μου πόνεσε ὁ κώλος!